

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 331. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856960702832/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

aabenbare Kriig; Jeg haver ogsaa viist, hvoraf samme Tvistighed reyste sig, nemlig efterdi enhver af dem meenede, at Solen formørkedes for sin skyld. Da Historien af denne Kriig og dens Aarsag siden blev fortaalt til en Muldvarp, sagde den: O hvilke daarlige og forfængelige Creature! Hvis jeg havde talet med dem, vilde jeg have forhindret denne blodige Kriig. Thi Formørkelsen gik ikke nogen af dem, men mig alleene an, efterdi min ældste Søn samme Dag blev ihieltraad af en Hyrde-Dreng. Saadanne Tegn haver jeg een og anden gang merket ved ulykkelige Hændelser i min Familie: Thi nogle Dage for min Hustrues dødelige Afgang lod sig see en skrækkelig Comete paa Himmelen.

Fabelen lærer, at det alleruselste Creatur, ja en Madike eller Mide kand have lige saa høye Tanker om sig som en Keyser.

54. Fabel.

Den kronede Hest.

Udi de Olympiske Leege, som fordum holdtes i Græchenland, kieppedes Folk med hinanden paa adskillige Maader, nogle ved at løbe til Maais, andre ved at sigte, andre igien ved at slaaes og brydes. De som udi saadanne Leege stode sig best, blev ziirede med Kroner. Diogenes, som en og anden gang havde anseet disse Leege, meenede, at Ære alleene burdte erhverves ved Dyd og ikke ved Legems Styrke, og at Achilles ikke burdte holdes ærværdigere end en stærk Arbeyds-Karl eller en Biørn. Hvorudover, da han engang saae to Heste at slaaes, kronede han den Hest, som fik Overhaand.

Historien viser, at et Menneske distingveres alleene ved Dyd og Forstand.

MORALSKE FABLER

55. Fabel.

Om Hunden og Ulven.

En Hund udfordrede engang en Ulv til Eene-Kamp. Ulven undslog sig derfor, sigende: Det er uvist, hvilken af os skal fælde eller læmlæste hinanden: Hvis jeg for at hævne en Spot, som mig er vederfaeren, kom siden læmlæstet tilbage fra Striden, havde jeg baade Skammen og Skaden.

Fabelen lærer, at intet er daarligere og u-rimeligere end at vove Liv og Lemmer for at hævne en Spott eller U-ret, skjønt Erfarenhed viser, at intet er meer allmindeligt blant fornuftige Mennesker.

56. Fabel.

Hvoraaf onde Qvinder ere komne i Verden.

En Rytter, som gik igiennem en Skov, hørte et Skrig af een der var geraaden udi Nød og Fare. Da han nu løb hen til det Sted, hvor Røsten kom fra, blev han vaer en Pige, som Fanden vilde voldtage. Rytteren, som var en medlidend Mand og ingen Hader af Fruentimmer, iilede strax didhen for at redde Pigen: Han trak sin Pallask ud for at afhugge Fandens Hoved, men saasom han udi denne Iver slog for sterkt til, afhuggede han begge Hoveder tillige. Denne Feyl vilde han i en Hast corrigere. Men, som det var mod Aften, saa at han ikke vel kunde skille det eene Hoved fra det andet, tog han af Vanvare Fandens Hoved og satte det paa Pigen. Af hende meenes onde Qvinder at nedstamme.

57. Fabel.

Jupiters Visite i Skoven.

Jupiter havde engang ved Mercurium ladet tilkiendegive at han vilde udi Skoven besøge de værdigste og beste